

Forhold, saa at den oprindelige Tanke, som alle var enige om, kan ske Fyldest.

Der har været Tale om Cæciliaforeningen, og efter de faldne Udtalelser nærer jeg ingen Tvivl om, at denne Forening vil faa sit Tilskud, hvad jeg for min Del overmaade gerne vil anbefale. Til de Lovord, der er faldet om Cæciliaforeningen, skal jeg føje, at det var denne Forening, som før ikke ret mange Aar siden var nede i Paris, hvor den — tror jeg at turde sige — hævdede det danske Navn paa en overmaade smuk Maade.

Jeg kommer saa til Aarhus Teater. Jeg havde haabet, at dette Spørgsmaal ikke skulde blive noget Stridspunkt, og tror for Resten heller ikke, det bliver det. Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) udtalte, at han havde Principper, som han ikke kunde fravige, og at han ingenlunde nærde Uvillie overfor Aarhus. Nej, det tænker jeg heller ikke, men idet jeg anbefaler denne Bevilling, skal jeg minde om, at da Sagen sidst, for 2 Aar siden, var for, blev det fra mange Sider hævdet, at denne Bevilling slet ikke vilde komme til at gavne; Sagen var haabløs. Det har imidlertid vist sig, at Bevillingen har hjulpet til, at Aarhus Teater kunde fortsætte Virksomheden og har kunnet gøre det paa en god Maade selv i disse vanskelige Tider. Jeg vil ingenlunde sige, at Aarhus Teater er uden økonomiske Vanskeligheder; hvilket Teater er det i denne Tid? Det er endogsaa saadan, at hvis denne Bevilling nægtes, vil Teatrets Bestaaen være udsat for alvorlig Fare. Jeg tør imidlertid udtale, at der med denne Bevilling og med det, den har kaldt frem, er blevet arbejdet saa godt paa denne Sag i Aarhus, og der er ydet Støtte baade fra kommunal og privat Side, at vi har det bedste Haab om, at det skal lykkes at realiseré de Tanker, som var fremme ved Opførelsen af det nye Teater. Jeg vil henstille til Bevillingsmyndighederne, at de nu lader dette Teater faa Lov til at arbejde i Ro med det Tilskud, her er foreslaaet. Jeg skal ikke komme ind paa de Betragtninger, som det ærede Medlem fra Ringkøbing fremsatte. Jeg kan godt forstaa, at der ligger noget principielt deri, men jeg vil alligevel hævde, at det kan omtvistes, om det er et rigtigt Princip, at man

endelig skal anvende det størst mulige Beløb paa Nationalteatret og sige Nej til alle de alvorlige Bestræbelser, som kommer frem i andre Byer, Bestræbelser, der virkelig bærer Vidnesbyrd om Kærlighed til og Offervillighed for Kunsten. Jeg tror, som sagt, det er noget tvivlsomt, om det Princip er helt uangribeligt, og Bevillingsmyndighederne faar saamænd nok Lov til at give de store Beløb til Nationalteatret. Jeg tror ogsaa, de vil blive saa store, at det ikke er værd at have alt for alvorlige principielle Betæneligheder ved dette mindre Tilskud. Dermed vil jeg anbefale dette Forslag. Da denne Bevilling virkelig har gjort sin Nytte, hvad der kan paavises, haaber jeg, at den ikke maa blive stemt ud i Aar. Det er ikke noget stort Spørgsmaal, hverken politisk eller principielt.

Under Nr. 165 i Betænkningen findes der en Skrivelse angaaende Værket „Ordbog over det danske Sprog“. Jeg skal kun lige nævne den, thi jeg antager, at de Forhandlinger med Forlaget, som omtales i denne Skrivelse, vil skride frem saaledes, at vi inden tredie Behandling kan faa det endelige Resultat at se, og jeg vil derfor vente og se, hvorledes det bliver, inden jeg kommer nærmere ind paa dette Spørgsmaal.

Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott) fremsatte en hel Del Betragtninger angaaende de nye Kirkers Arkitektur. Der var overmaade mange af de Betragtninger, som jeg vil give min Tilslutning, men jeg vil tilføje nogle Bemærkninger om Kirkegaardshegn og Kirkegaardsdiger — jeg har en Gang tidligere rørt ved dette Spørgsmaal, og jeg haaber, at den højtærede Minister kan gøre lidt i denne Henseende. Der findes mange gamle Kirkegaardsdiger opført af gamle Kampesten, som staar for Fald, og som mange er ude efter at faa ryddet og erstattet med noget mindre tiltalende Cementhegn. Samtidig med, at jeg giver min Støtte til, at vi faar saa kønne Kirker som muligt her i Landet for de Penge, vi kan afse dertil, ønsker jeg at henstille til den højtærede Kultusminister, om han ikke f. Eks. ved Skrivelse til Menighedsraadene kunde lægge dem paa Sinde, at disse gamle Kirkegaardsdiger, der staar saa fortræffeligt i det gamle Landskab,